

РЕШЕНИЕ

№ 29689

гр. София, 24.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 29.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **6290** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на Г. А. (G. A.), [дата на раждане] в [населено място], Република Т., гражданка на Република Т., подадена чрез адвокат А. Г. Г., срещу Заповед рег. № 4536 ПАМ-123/17.04.2026 г., издадена от началника на Гранично полицейско управление – С., с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ на жалбоподателката е приложена принудителна административна мярка „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от пет години, считано от датата на изпълнение на приложената принудителна административна мярка „експулсиране“.

В жалбата се поддържа, че оспорената заповед е издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и с принципа на съразмерност. Жалбоподателката твърди, че административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 35 АПК да изясни всички относими към случая факти и обстоятелства. Посочва, че при определяне на принудителната административна мярка органът е следвало да извърши индивидуална преценка на обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, включително на продължителността на пребиваването ѝ в Република България, принадлежността ѝ към уязвима категория лица, наличието на производства за убежище или за подновяване на разрешение за пребиваване, семейното ѝ положение, както и съществуващите семейни, културни и социални връзки с държавата по произход. Счита, че приложимостта на тези обстоятелства не е ограничена само до определена принудителна административна мярка, а следва да бъде съобразявана при прилагането на всички мерки по ЗЧРБ. Твърди, че органът не е обсъдил факта, че работи като

международен шофьор, както и последниците, които забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз, ще има върху правото ѝ на труд и професионалната ѝ дейност. Поддържа, че тези обстоятелства са относими както към преценката по чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, така и към изискването за съразмерност по чл. 6 АПК.

Жалбоподателката се позовава на правото на зачитане на личния и семейния живот, гарантирано от чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Твърди, че административният орган не е изследвал дали с налагането на мярката се засягат нейни лични и семейни права, нито е извършил преценка за пропорционалността на намеренията и за това дали защитата на обществен интерес налага ограничението в определения обем и продължителност. В подкрепа на това възражение в жалбата са посочени решения на Върховния административен съд и на Административен съд София-град.

Като самостоятелно основание за незаконосъобразност сочи липсата на мотиви относно продължителността на наложената забрана. Твърди, че в заповедта не са посочени конкретни факти и съображения, въз основа на които органът е определил този срок, което препятства както защитата на адресата, така и съдебния контрол за спазване на принципа на съразмерност. Оспорва и начинът, по който е определен началният момент на срока на забраната – от датата на изпълнение на наложената принудителна административна мярка „експулсиране“. Според жалбоподателката така формулираният начален момент създава правна несигурност, тъй като не става ясно дали мярката „експулсиране“ вече е издадена и изпълнена, нито кога ще настъпи изпълнението ѝ, а при неизпълнение на тази мярка срокът на забраната не би започнал да тече. Поддържа, че срокът не е определен ясно и в съответствие с изискването на чл. 59, ал. 2, т. 5 АПК.

В жалбата се твърди и нарушение на чл. 26 АПК. Според жалбоподателката тя не е била уведомена за започването на административното производство, поради което е била лишена от възможност да участва в него, да направи възражения и да представи доказателства.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендира разноски по делото въз основа на представен списък.

Ответникът – началникът на Гранично полицейско управление – С., не изразява становище по основателността на жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и като извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

На 15.04.2026 г., около 16.00 часа, през ГКПП „Капитан А.“ – шосе, [община], област Х., на входящо трасе от Република Т. към Република България е пристигнал лек автомобил марка „Х.“ с турски регистрационен номер N22AFJ157, управляван от жалбоподателката Г. А.. При извършена гранична проверка служители на отдел „Оперативно-издирвателна дейност“ при ГПУ – С. са открили тайник започващ от пода на задната седалка и продължаващ под предните седалки. В тайника са открити две лица – чужди граждани. Лицата са установени като граждани на И. и Република Т., които не притежават разрешение на надлежните органи за преминаване на държавната граница.

По случая е образувано досъдебно производство за престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4 във връзка с ал. 1 от Наказателния кодекс.

Със Заповед рег. № 453633-87/15.04.2026 г. на полицейски орган при ГПУ – С. жалбоподателката е задържана за срок до 24 часа.

На 15.04.2026 г. инспектор при ГПУ „Капитан А.“ е изготвил докладна записка рег. № 4536р-12755/15.04.2026 г. относно прилагане на принудителни административни мерки по ЗЧРБ.

В докладната записка са описани извършената гранична проверка, откриването на двете укрити лица, извършените действия по образуването досъдебно производство и задържането на жалбоподателката. С докладната записка е предложено по отношение на Г. А. да бъдат приложени принудителните административни мерки „експулсиране“ и „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от пет години, считано от датата на изпълнение на мярката „експулсиране“. В предложението като правни основания за забраната са посочени чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ и чл. 24, § 2, буква „б“ от Регламент (ЕС) 2018/1861.

На 17.04.2026 г. по НОХД № 174/2026 г. по описа на Районен съд – Свиленград е одобрено споразумение, което е влязло в сила на същата дата, с което жалбоподателката е призната за виновна за престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4, вр. ал. 1 НК и ѝ е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година, чието изпълнение е отложено по реда на чл. 66 НК, както и наказание „глоба“ в размер на 4000 евро. Тези факти се установяват от приложената по делото карта на обвиняемото лице.

На същата дата – 17.04.2026 г., началникът на ГПУ – С. е издал оспорената Заповед рег. № 4536 ПАМ-123/17.04.2026 г. Като мотиви на административния акт са посочени изложеното в докладната записка рег. № 4536р-12755/15.04.2026 г., както и необходимостта от прилагане на мярката на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, чл. 24, § 2, буква „б“ от Регламент (ЕС) 2018/1861 и Заповед рег. № 4070з-632/17.06.2024 г. на директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Е.. Със заповедта е наложена забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз за срок от пет години, считано от датата на изпълнение на наложената мярка „експулсиране“. Разпоредено е поради опасност изпълнението на заповедта да бъде осуетено или сериозно затруднено актът да бъде допуснат до предварително изпълнение на основание чл. 60, ал. 1 АПК.

Оспорената заповед е връчена лично на жалбоподателката на 17.04.2026 г. срещу подпис. На 24.04.2026 г. чрез началника на ГПУ – С. е подадена жалбата до Административен съд София-град.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресата на оспорения административен акт, чиито права и законни интереси се засягат от него, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, в законоустановения срок и при наличие на правен интерес от оспорването, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

При извършената служебна проверка по чл. 168, ал. 1 АПК съдът обсъди законосъобразността на оспорената заповед на всички основания по чл. 146 АПК и приема следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1, изречение първо ЗЧРБ принудителните административни мерки по закона се прилагат със заповед на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, директорите на главните дирекции „Национална полиция“, „Гранична полиция“ и „Борба с организираната престъпност“, директора на дирекция „Миграция“, директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“, директорите на Столичната и областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед рег. № 4070з-632/17.06.2024 г. на директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ – Е. началниците на граничните полицейски управления в състава на дирекцията са оправомощени да издават заповеди за прилагане на принудителните административни мерки по ЗЧРБ, включително процесната мярка.

Поради това началникът на ГПУ – С. е разполагал с материална, териториална и функционална компетентност да издаде оспорената заповед.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК. В нея са индивидуализирани издателт, адресатът, правните основания за издаването ѝ, разпоредената принудителна административна мярка, срокът на действието ѝ, както и редът и срокът за съдебното ѝ оспорване.

Неоснователно е възражението на жалбоподателката за липса на мотиви. В заповедта са изложени фактическите основания за прилагане на мярката, като административният орган изрично е препратил към предложение рег. № 4536р-12755/15.04.2026 г., представляващо неразделна част от административната преписка. В посоченото предложение подробно са изложени обстоятелствата, свързани с извършената гранична проверка, установеното превеждане през държавната граница на две лица без разрешение на компетентните органи, образуваното наказателно производство, както и направеното предложение забраната да бъде приложена за срок от пет години, считано от датата на изпълнение на мярката „експулсиране“. Съгласно задължителното тълкуване, дадено с Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. по гр. д. № 9/1974 г. на ОСГК на ВС, мотивите на административния акт могат да се съдържат и в друг документ от административната преписка, към който актът препраща. Именно такава е и настоящата хипотеза. Въпросът дали изложените факти обосновават и определения петгодишен срок на забраната подлежи на отделна преценка при проверката за съответствие с материалния закон и с принципа на съразмерност.

Не се установяват и твърдените в жалбата съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

От съдържанието на административната преписка се установява, че преди издаването на оспорената заповед административният орган е разполагал с докладна записка рег. № 4536р-12755/15.04.2026 г., съдържаща данни за извършената гранична проверка, откритите в автомобила две укрити лица, образуваното досъдебно производство и задържането на жалбоподателката. В самата оспорена заповед е отразено и обстоятелството, че на 17.04.2026 г. жалбоподателката е призната за виновна от Районен съд – Свиленград за престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4 във връзка с ал. 1 НК. Съществуването на влязъл в сила съдебен акт се потвърждава и от представената в съдебното производство карта на обвиняемото лице. При тези данни съдът приема, че фактическите обстоятелства, относими към наличието на материалноправното основание по чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ, са били установени.

Неоснователно е възражението на жалбоподателката, че допуснатото нарушение на чл. 26 АПК има съществен характер. По административната преписка липсват данни тя да е била уведомена за започването на производството и да ѝ е предоставена възможност да изложи становище и да представи доказателства преди издаването на заповедта. Нарушението на административнопроизводственото правило обаче е основание за отмяна на акта само когато е съществено – ако е ограничило правото на защита в степен, която е могла да повлияе върху съдържанието на административния акт. В настоящото съдебно производство жалбоподателката е разполагала с възможност да посочи и докаже всички конкретни обстоятелства, които според нея е следвало да бъдат отчетени при издаването на заповедта. Не са наведени твърдения и не са представени доказателства тя да е пребивавала продължително в Република България, да принадлежи към категорията на уязвимите лица, да е страна в производство по Закона за убежището и бежанците или в производство за издаване или подновяване на разрешение за пребиваване, нито да има семейни или трайни социални връзки в Република България или в друга държава – членка на Европейския съюз. Твърдението, че работи като международен шофьор, е обсъдено отделно и не се подкрепя от представените доказателства. Поради това съдът приема, че

допуснатото нарушение на чл. 26 АПК не е повлияло върху крайния административен резултат и няма съществен характер.

Заповедта е постановена и в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз се прилага при наличие на основанията по чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. В конкретния случай административният орган е приложил разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ, съгласно която на чужденец се отказва влизане в страната, когато има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. В настоящия случай от събраните по преписката доказателства се установява, че жалбоподателката е призната за виновна с одобрено от съда споразумение за престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4 във връзка с ал. 1 НК, изразяващо се в незаконно превеждане през държавната граница на две лица без разрешение на надлежните органи. Тези обстоятелства представляват данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ и обуславят приложението на чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

Неоснователно е възражението, че административният орган е бил длъжен повторно да установява фактическите обстоятелства относно извършеното престъпление или да извършва самостоятелна наказателноправна оценка на поведението на чужденката. При наличието на влязъл в сила съдебен акт, с който е одобрено споразумението по наказателното производство, административният орган не е бил длъжен повторно да установява фактите, обхванати от признанието на жалбоподателката. Той законосъобразно ги е съобразил наред с останалите доказателства по административната преписка като част от фактическата основа на административния акт.

Неоснователни са и възраженията на жалбоподателката за нарушение на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, както и на принципа на съразмерност, закрепен в чл. 6 АПК.

Съгласно чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ при прилагане на принудителните административни мерки компетентният орган отчита продължителността на пребиваването на чужденеца в Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или за предоставяне на друг вид разрешение за пребиваване, семейното положение, съществуването на семейни, културни и социални връзки със страната на произход на лицето. Задължението по чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ не изисква във всеки административен акт формално да бъдат изброявани всички посочени в разпоредбата критерии, когато по преписката липсват данни за конкретни обстоятелства, попадащи в техния обхват. В случая нито от административната преписка, нито от доказателствата, представени в съдебното производство, се установява жалбоподателката да е пребивавала продължително в Република България, да принадлежи към категорията на уязвимите лица, да е страна в производство по Закона за убежището и бежанците или в производство за издаване или подновяване на разрешение за пребиваване, както и да има семейни или трайни социални връзки в Република България или в друга държава – членка на Европейския съюз. Поради липсата на установени конкретни факти от този характер необсъждането им в заповедта не е повлияло върху законосъобразността на крайния административен резултат.

Неоснователно е и възражението, че прилагането на мярката пречатства упражняването на професионалната дейност на жалбоподателката като международен шофьор. Това твърдение не е подкрепено с доказателства за трудово или друго правоотношение, за работодател, извършвани международни превози или конкретни маршрути. Освен това, в съставения на 15.04.2026 г. протокол за обиск на лице като нейна професия е посочено „дизайнер“. Поради това не е доказано прилагането на процесната мярка да засяга нейното право на труд по твърдения в жалбата начин.

Неоснователно е и позоваването на чл. 8 ЕКПЧ. По административната преписка и в съдебното

производство не са представени данни жалбоподателката да има съпруг, деца или други членове на семейството, които пребивават законно на територията на Република България или на друга държава – членка на Европейския съюз, нито да е изградила трайни лични, семейни или социални връзки на тази територия. При липсата на установен защитим личен или семеен живот в обхвата на забраната не може да се приеме, че мярката представлява несъразмерна намеса в права по чл. 8 ЕКПЧ.

Неоснователно е и възражението относно определения петгодишен срок на забраната за влизане. Разпоредбата на чл. 42з, ал. 3 ЗЧРБ предвижда, че забраната за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз е за срок до пет години, като може да бъде за срок, по-дълъг от пет години, когато лицето представлява сериозна заплаха за общественения ред или за националната сигурност. Следователно законът предоставя на административния орган оперативна самостоятелност при определяне на конкретната продължителност на мярката, която следва да бъде упражнена съобразно установените по преписката факти и целта на закона. Макар административният орган да не е обособил самостоятелни съображения относно продължителността на забраната, от изложените в заповедта и в докладната записка, към която тя препраща, фактически основания може да се установи преценката, обусловила определения срок. Деянието не се изчерпва с единично оказване на съдействие за незаконно преминаване на държавната граница, а е извършено чрез използване на управляваното от жалбоподателката моторно превозно средство, в специално обособена кухня на което са били укрити две лица. Жалбоподателката е призната за виновна за квалифицирания състав по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4 във връзка с ал. 1 НК. Начинът на извършване на деянието, броят на превежданите лица и използването на специално място за укриването им обосновават висока степен на засягане на обществените отношения, свързани със защитата на държавната граница и контрола върху влизането на граждани на трети държави. При липсата на установени обстоятелства по чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, обосноваващи по-кратък срок, определената петгодишна продължителност не е явно несъразмерна и не сочи на превратно упражняване на оперативната самостоятелност.

Изводът не се променя и от позоваването в жалбата на практиката на Съда на Европейския съюз. Изискването за индивидуална преценка във всеки конкретен случай е спазено, тъй като административният орган е основал акта си на конкретните факти, характеризиращи поведението на жалбоподателката и вида на извършеното престъпление, както и липсата на установени обстоятелства, налагащи по-благоприятно третиране. Следователно не се установява процесната забрана за влизане да противоречи на целите на Директива 2008/115/ЕО или на принципа на пропорционалност, развит в практиката на Съда на Европейския съюз.

Неоснователно е и възражението относно началния момент на срока на забраната. Съгласно даденото от Съда на Европейския съюз тълкуване в решение от 26.07.2017 г. по дело С-225/16, О., началният момент на срока на забраната за влизане по чл. 11, § 2 от Директива 2008/115/ЕО се изчислява от датата, на която гражданинът на третата държава действително е напуснал територията на държавите членки. До фактическото напускане правното положение на лицето се урежда от решението за връщане, а забраната за влизане поражда присъщото си действие след напускането. Поради това определянето на началния момент от датата на изпълнение на приложената спрямо жалбоподателката принудителна административна мярка „експулсиране“ е обективно определяемо и съответства на характера и целта на забраната.

Следва да се посочи, че цитираната в жалбата съдебна практика е неотнормативна, доколкото същата е постановена при различна фактическа обстановка и не формира приложим разрешаващ извод по настоящия спор. Освен това, по приложението на чл. 42з, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 10, ал. 1, т.

4 ЗЧРБ е формирана актуална и последователна практика на Върховния административен съд, съгласно която за прилагането на процесната принудителна административна мярка е достатъчно наличието на данни за осъществяване на хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ, мотивите на административния акт могат да се съдържат и в документите от административната преписка, към които заповедта препраща, а определеният максимален срок от пет години не противоречи на принципа на пропорционалност, когато е обусловен от конкретните факти по случая. В този смисъл са Решение № 1869 от 18.02.2026 г. по адм. д. № 12383/2025 г., Решение № 3773 от 03.04.2026 г. по адм. д. № 2324/2026 г., Решение № 6531 от 15.06.2026 г. по адм. д. № 4100/2026 г., Решение № 10710 от 31.10.2025 г. по адм. д. № 5022/2025 г., Решение № 7384 от 04.07.2025 г. по адм. д. № 11097/2024 г. и др.

При така изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Ответникът не е направил искане за присъждане на разноски, нито са представени доказателства за реално извършени такива, поради което съдът не дължи произнасяне в тази насока.

По тези съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК във връзка с чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. А. (Г. А.), [дата на раждане] , гражданка на Република Т., подадена чрез адв. А. Г. Г., срещу Заповед рег. № 4536 ПАМ-123/17.04.2026 г., издадена от началника на Гранично полицейско управление – С..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: